

Για ποιόν θ' ανάψουμε κεριά αυτά τα Χριστούγεννα και ποιό φως θα δεχτούμε;



Αγαπητοί μαθητές, γονείς, εκπαιδευτικοί, ιερείς, διοικούντες,

Ξεφυλλίζοντας μια κυριακάτικη εφημερίδα έπεσε στα χέρια μου ένα περιοδικό με συνταγές για Χριστουγεννιάτικα γλυκίσματα. Επειδή με γοητεύει και με βοηθάει η μαγειρική το άνοιξα από περιέργεια για κάτι καινούργιο. Διαβάζω υλικά συνταγής για μπισκότα:

«Αλεύρι Ολύρας Ντίνκελ, ζάχαρη από ανθό καρύδας και για πασπάλισμα ζάχαρη άχνη από ζαχαροκάλαμο Καραϊβικής, βασιλικοί χουρμάδες Ισραήλ ποικιλίας MEDJOOL, ψίχα από Βραζιλιάνικα καρύδια, μπέικιν πάουτερ από τρύγα κρασιού WEINSTEIN, σιρόπι σφένδαμου, βούτυρο Κλαριφιέ ή λάδι καρύδας, 3 φακελάκια τσάι Μασάλα, υψάδες βρώμης χωρίς γλουτένη, φυτική ζελατίνη Αγάρ Αγάρ, 2 κάψες πράσινο κάρδαμο, 1κ.τ.σ. πολτό από κίτρινη Κύπερη και τέλος ξύσμα από βιολογικό πορτοκάλι και λεμόνι μαζί με μια πρέζα αλεσμένο καρδάμωμο.»

Προβληματισμένος σε ποιους απευθύνεται ο έμπειρος ιδιοκτήτης της εφημερίδας, άρχισα να αγωνιώ με ποιόν τρόπο να απευθυνθώ σε όλους

εσάς. Με ποιο τρόπο, τι συνταγή να σας προτείνω για να γίνουν «νόστιμες» οι γιορτινές ημέρες που έρχονται. Με ποιο τρόπο, τι γλώσσα να χρησιμοποιήσω προς όλους εσάς, μικρούς και μεγάλους, προκειμένου να γίνω αντιληπτός απ' όλους, ν' αγγίξω την ψυχή σας, για να μπορέσετε να γλυκάνετε, να κάνετε ποιο νόστιμη την σχέση μεταξύ σας και με εκείνο, το Παιδίον που έρχεται.

Δεν είμαι θεολόγος ούτε ακαδημαϊκός, δεν είμαι κατηχητής ούτε φυσικά αρχιερέας. Ένας από σας είμαι που σε όλη μου την ζωή προσπάθησα και προσπαθώ να υπηρετήσω και να φροντίσω το δένδρο της Ελληνικής παιδείας και τους καρπούς του, τα παιδιά μας. Έτσι λοιπόν συνειδητά αποφάσισα να απαλλαγώ απ' αυτόν τον προβληματισμό του πολυσύνθετου ηλικιακά ακροατηρίου και να μιλήσω με τρόπο που εύχομαι να γίνει αντιληπτός κυρίως απ' τους μεγάλους, τους γονείς, αλλά και ασυνείδητα πιστεύω από τα παιδιά, τους μαθητές, ακόμα κι αν τα θεωρούμε μικρά. Μπούσουλας αυτής της αγωνιώδους προσπάθειας είναι η πεποίθηση, ειδικά στις μέρες που έρχονται, ότι εμείς, γονείς, δάσκαλοι και ιερείς πρέπει να είμαστε οι εγγυητές της διάσωσης της γλυκύτητας της ψυχής τους. Όπως εγγυητές αυτής της διάσωσης θα έπρεπε να είναι και όλοι εκείνοι που ασπάζονται το κατά Ευαγγελιστήν Μάρκον γραφέν: *«Τι γαρ ωφελήσει άνθρωπον εάν κερδήση τον κόσμον όλου και ζημιωθή την ψυχήν αυτού;»*

Αγαπητοί γονείς, αγαπητοί μαθητές,

η ΑΓΑΠΗ εξ ουρανών σας καλεί: απαντήστε Την.
η ΑΓΑΠΗ χαμηλώνει επί της γης: εξυψώστε Την.
η ΑΓΑΠΗ δια ΠΑΡΘΕΝΟΥ γεννάται: δοξάστε Την.
η ΑΓΑΠΗ Παιδίον και Θεός είναι: καλοδεχτείτε Το.
για την ΑΓΑΠΗ Μάγοι να γίνουμε και μυρώστε Το.

Η σημερινή γιορτή για το επερχόμενο Παιδίον της ΑΓΑΠΗΣ αποτελεί παγκόσμιο γεγονός, αλλά παγκοσμιοποιημένα διαστρεβλώνεται. Αποτελεί ιστορικό γεγονός αλλά ανιστόρητα αμφισβητείται. Έχει κοσμικές διαστάσεις αλλά εκσυγχρονισμένα εκκοσμικεύεται. Είναι ένα πνευματικό γεγονός αλλά την μετέτρεψαν σε μια καταναλωτική φέστα η οποία ξεπερνάει την όποια οικονομική κρίση.

Η γιορτή της ΑΓΑΠΗΣ όμως είναι και πρέπει να είναι κάτι πολύ μεγαλύτερο από μια μεγαλειώδη χειμωνιάτικη γιορτή, με στολισμούς, λαμπιόνια, δενδράκια, παραδοσιακά εδέσματα, δώρα κι ευχές. Το λέμε εμείς οι υπεύθυνοι αυτού του σχολείου που δουλέψαμε πολλές ώρες για τον στολισμό του για τις λίγες γιορτινές ώρες του. Το κάναμε με ΑΓΑΠΗ, για να χρησιμοποιήσουμε αυτόν τον επιβεβλημένο παραδοσιακό τρόπο προκειμένου να βοηθήσουμε και τεχνητά να προσεγγίσουμε την μεγάλη ημέρα της ΑΓΑΠΗΣ. Όχι βέβαια ότι τον έχει ανάγκη. Θα χρησιμοποιήσω την γλώσσα εκείνων που ταξίδεψαν, και επίσης κοπίασαν για να

συναντήσουν και να προσκυνήσουν αυτήν την ΑΓΑΠΗ, το Θείο Βρέφος.
Halal. Χαλάλι σας. Χαλάλι στους μαθητές μας, χαλάλι στους γονείς τους.



Πολυαγαπημένα μας παιδιά,

Τα εκατομμύρια ίσως και δισεκατομμύρια λαμπιόνια που θα ανάψουν αυτές τις ημέρες και θα φωτίσουν σαλόνια, σπίτια, κτήρια, γειτονιές και πόλεις ολόκληρες αλλά και τα λιγότερα του σχολείου μας, δεν έχουν την δύναμη να αντικαταστήσουν την δύναμη του νεογέννητου Φωτός που είναι το Φως της ΑΓΑΠΗΣ. Αυτό το Φως πρέπει ως φωτοστέφανο να περιβάλλει τις καρδιές όλων μας. Αυτό το Φως της είναι το μόνο ικανό να μας κάνει να λάμπουμε κατ' εικόνα Του, ως θεόμορφοί Του. Αυτό το Φως της ΑΓΑΠΗΣ και της ΖΩΗΣ πρέπει να αντικαταστήσει το γρηγορότερο το φως των ρουκετών του μίσους και του θανάτου στον τόπο όπου γεννήθηκε το Παιδίον Θεός. Όπως και ο Οικουμενικός Πατριάρχης μας ανέφερε σε πρόσφατη ομιλία του: *«Οί τόποι εκείνοι, έν οἷς ἔστησαν οἱ πόδες Κυρίου, ἀπό τοῦ Σπηλαιου τῆς Βηθλεέμ μέχρι τοῦ Φρικτοῦ Γολγοθαῖ, μέχρι καί τοῦ Ὄρους τῶν Ἐλαιῶν, ὅπου ἀνελήφθη ἀφ' ἡμῶν εἰς τοὺς οὐρανοὺς ὁ Ἀναστάς Κύριος συγκινοῦν καί μόνου εἰς τό ἄκουσμά των. Φτάνει πιά, ἀρκετό αἷμα χύθηκε! Ὁ πόλεμος δέν εἶναι λύσι! Ἀποτελεῖ τό ἀποτύπωμα τῆς πτώσεως τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος μέσα στήν ἀλαζονεία καί τήν πλεονεξία του δέν μπορεῖ νά ἀναγνωρίσῃ τήν ἱερότητα τοῦ προσώπου τοῦ συνανθρώπου του.»*

Αυτές τις ημέρες φωτίστηκαν οι δρόμοι όχι όμως για να μας οδηγήσουν στον ύψιστο προορισμό, του άστρου της ΑΓΑΠΗΣ Του, αλλά για να μας το κρύψουν. Να μας οδηγήσουν με ένα GPS σε μια απόμακρη, ακαθόριστη προσδοκία και όχι με το άστρο στην πραγματική εμπειρία αυτής της ΑΓΑΠΗΣ. Θα ακούσουμε τραγούδια, μπάντες ροκ και ποπ ακόμα και αφρικάνικα τύμπανα. Θα βροντήξουν πυροτεχνήματα. Θα μας ξεκουφάνουν και να μας θαμπώσουν. Θα στρέψουν τις αισθήσεις μας προς τα έξω κι όχι μέσα μας. Θα προσπαθήσουν ηθελημένα ή και αθέλητα να ξεστρατίσουμε.

Να ξεστρατίσουμε από την γαλήνη και την ανακούφιση της πραγματικής ΑΓΑΠΗΣ, αυτήν που πραγματικά έχουμε ανάγκη όλοι μας αλλά κυρίως τα παιδιά μας. Υπάρχει όμως ο τρόπος να βαδίσουμε την στράτα προς την ΑΓΑΠΗ αυτήν που οι Μάγοι ακολούθησαν. Ο ήχος ο προσκλητήριο της καμπάνας, **το φως από το αγιοκέρι στο άναμμά για εκείνο, το Θεϊόν Παιδίον της ΑΓΑΠΗΣ**, το άκουσμα του ύμνου του ερχομού Του, η Θεία Μετάληψη, μπορούν να το κάνουν.

«Δόξα εν ύψιστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία!».

Αυτός ο ύμνος για την ΑΓΑΠΗ μπορεί να μας δώσει την ύψιστη χαρά, την χαρά της συμφιλίωσης με την ΑΓΑΠΗ. Όχι μόνο για μάς, όχι μόνο για την οικογένεια, όχι μόνο για τους φίλους, όχι μόνο για τους Έλληνες, όχι μόνο για τους Χριστιανούς αλλά για όλο τον κόσμο. Αξίζει η προσπάθεια γι αυτήν την *«...εν ανθρώποις ευδοκία»*. Να ευδοκήσουμε, να επιδιώξουμε, να έχουμε την καλή θέληση να ΑΓΑΠΗΣΟΥΜΕ. Με την ΑΓΑΠΗ θα έρθει και η ευδοκιμία, η καλή κατάσταση, η πρόοδος που επιθυμούμε όλοι. Πρόοδος στο χώρο της εργασίας, της οικονομίας και της ατομικής μας ζωής, των σχέσεων μεταξύ μας. Με την ΑΓΑΠΗ θα ευδοκιμήσει ο κόπος μας για να καρποφορήσει ο κήπος της πατρίδας, της πόλης, της ενορίας, ο κήπος της οικογένειας και του σχολείου, που τα φυτά του είστε εσείς παιδιά. Γιατί οι δικοί σας καρποί είναι η ελπίδα αυτής της πατρίδας, η ελπίδα του Γένους μας, η ελπίδα όλου του κόσμου.

Έχουμε την δυνατότητα μέσα από την ηλεκτρονική κατασρόλα του internet να γευτούμε πολλούς κι ευλογημένους καρπούς, αλλά και πάρα πολλούς δηλητηριώδεις. Ο καθένας με το άρωμά του, το χρώμα και την γεύση του. Άλλοι αληθινοί κι άλλοι ψεύτικοι. Άλλοι φυσικοί και άλλοι τεχνητοί. Ο καρπός όμως της Ελλάδας και της Ορθοδοξίας για μας τους Έλληνες δεν είναι ραντισμένος με φαρμάκια αλλά με ιδρώτα αιώνων, δεν είναι ποτισμένος με δηλητήρια αλλά με αίμα αγίων και ηρώων γι αυτό και είναι πολύ ιδιαίτερος και πάρα πολύ ωφέλιμος. Είναι δοκιμασμένος. Αυτός μας έθρεψε και μας ανέθρεψε αιώνες τώρα. Αυτός μας βοήθησε, μας έδωσε δύναμη να επιβιώσουμε και να μεγαλουργήσουμε. Αν αφήσουμε να μας τον στερήσουν, τότε ο κήπος μας δεν θα είναι ο ίδιος. Εμείς δεν θα είμαστε ίδιοι. Αυτό συνέβη σε πάρα πολλούς που απομακρύνθηκαν απ' αυτόν τον κήπο, όπως πολλοί από αυτούς που μετανάστεψαν. Χάθηκαν, κυρίως τα

παιδιά τους, μέσα σ' ένα παγκόσμια μεταλλαγμένο κήπο και ένα ορμονοποιημένο θερμοκήπιο. Την ίδια στιγμή άλλοι ξένοι που αναγνώρισαν την αξία του τον χρησιμοποίησαν, τον αξιοποίησαν κι ευδοκίμησαν.



Αξιοσέβαστοι γονείς,

Επανέρχομαι στον ύμνο: «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις *εὐδοκία*» ο οποίος τελειώνει με την λέξη ευδοκία. Η ευδοκία έχει την ίδια ρίζα με την δόξα με την οποία ο ύμνος ξεκινάει και η ρίζα αυτή είναι το ρήμα δοκῶ που θα πει πιστεύω. Πρέπει λοιπόν να πιστέψουμε ότι αξίζει να δοξάσουμε την εν υψίστοις ΑΓΑΠΗ και ΕΙΡΗΝΗ, το Κύριο εν υψίστης ερχόμενο Παιδίον· για μας πρωτίστως, αλλά και για όλο τον κόσμο.

Η πολύβουη τεχνητή Βηθλεέμ των εμπορικών Χριστουγέννων μας κατακλύζει έχοντας επί του «έλκηθρου» όχι τον Χριστό αλλά τον εκ Ροβανιέμι Φιλανδίας κι όχι φυσικά τον εκ Καισάρεια της Καππαδοκίας, τον «μεγάλο» σπόνσορα της κερδοφόρας κατανάλωσης κι όχι τον Μεγάλο Άνθρωπο της ανιδιοτελούς προσφοράς. Αυτός ο ίδιος ο κοκκινογούνης ευτραφής της coca..la θα συνεχίσει την μέσω της ηλεκτρομαγνητικής πορείας του και την πρωτοχρονιά αγνοώντας την ψυχομαγνητική πορεία του ρασοφόρου από πετσί και κόκκαλα. Τελικά ο με σκούφο κι όχι με φωτοστέφανο, ο διαφημιστής της ύλης κι όχι ο Ιεράρχης του πνεύματος, ο αθάνατος σφετεριστής και όχι ο αθάνατος δωρητής, ο παγκοσμιοποιημένος ασπρογένης κι όχι ο τραντέλληνας Ρωμιός μαυρογένης, δεδομένου ότι κοιμήθηκε σε ηλικία 49 ετών, το δημιούργημα του εμπορικού marketing ή ο Μητροπολίτης της πρώτης τη τάξη του Οικουμενικού Πατριαρχείου Ιεράς Μητρόπολης Καισάρειας θα επικρατήσει; Τι θα βασιλεύσει στις καρδιές μας κι από που θα πάρουμε δύναμη από τα άδωρα δώρα, από τα «*Αργύρια διδόμενα μετά δόλου, ὡσπερ ὄστρακα ἀνάξια*» (Παλαιά Διαθήκη) του φουσκωτού

ψευτοβασίλη ο οποίος θα ξεφουσκώσει και θα εξανεμιστεί ή από τα δωρεάν δώρα των Μάγων προς το Παιδίον Θεό της ΑΓΑΠΗΣ αλλά και του πραγματικού Αγίου Βασιλείου του αιώνια Μεγάλου Αγιανθρώπου τα οποία μας αναγκάζουν να αγρυπνούμε; Ο άτυπος εορτασμός, των ασυνήθιστων συνηθειών και ανήθικων εθίμων, των γαστρονομικών, μεθυστικών και ενδυματολογικών απολαύσεων του σώματος και της γύμνιας των συναισθημάτων, του φωτεινού διακόσμου των οφθαλμών και της συσκότισης της ψυχής, της αποβλακωτικής τηλεόρασης και του αποχαυνωτικού internet, θα κρατήσει λίγες ημέρες. Αυτή εξάλλου την τεχνητή «Βηθλεέμ» την έχουν επιβάλει βανδαλισμένη ακόμα σε αλλόθρησκους και άθεους. Αυτό που θα μείνει πίσω απ' όλο αυτόν τον σαματά θα είναι η πικρή γεύση του τέλους, αυτό που θα μείνει από το πυροτέχνημα θα είναι η σκορπισμένη στάχτη του και το σκότος του κενού, αυτό που θα μείνει από το φαγοπότι θα είναι η αγωνία για το κάψιμο των θερμίδων. Μακάρι αυτό που θα μείνει από το αλαλούμ να είναι η απογοήτευση, μακάρι αυτό που θα μείνει από το ψεύτικο να είναι η επιβεβαίωση του ανάξιου, μακάρι αυτό που θα μείνει από τις κραυγές να είναι η βουβαμάρα της περισυλλογής.

Η φάτνη της ΑΓΑΠΗΣ που στήσανε στην κεντρική πλατεία της πόλης μας, για πολλούς ψεύτικη, άχρηστη, ανεπιθύμητη, η ύπουλα ψηφοθηρική, θα ξηλωθεί, θα φορτωθεί και θα πεταχτεί σε κάποια αποθήκη για να αμφισβητηθεί και να κατηγορηθεί του χρόνου ως επικίνδυνη. Αυτό που πραγματικά θα μείνει, αν εμείς το επιθυμούμε, για να μας ακολουθεί στην νέα χρονιά, είναι ο ερχομός του Θείου Παιδίου σ' αυτή την φάτνη, ο ερχομός του Παιδίου το οποίο είναι και ο Βασιλεύς της ΑΓΑΠΗΣ η οποία θα σφραγιστεί με την πορεία του στην Σταύρωση μετά από 33 χρόνια επίγειας ζωής τόσο όσα και συνειδητά χρησιμοποίησα στην ομιλία μου την λέξη ΑΓΑΠΗ. Αυτή και μόνο την λέξη αν την εφαρμόσουμε στην ζωή μας μπορεί να μας δώσει την δύναμη να αντισταθούμε. Απ' αυτήν και μόνο μπορούμε ν' αντλήσουμε την δύναμή για να αντιμετωπίσουμε τους ύπουλους και δυνατούς, να ελευθερωθούμε και να ευτυχήσουμε.



Αγαπημένοι συνεορτάζοντες, μικροί και μεγάλοι,

Είναι δική μας επιλογή να επιτρέψουμε να μας παραμορφώσουν, να επιτρέψουμε να μας μεταλλάξουν, να επιτρέψουμε να μας αλλοιώσουν, να επιτρέψουμε να μας στερήσουν την ΑΓΑΠΗ, την αγγελική χαρά της, να μη γίνουμε μάρτυρες του αληθινού «σημείου» της θεϊκής παρουσίας ανάμεσά μας. Είναι δική μας επιλογή αν τελικά επιτρέψουμε να μας εξαφανίσουν, όπως δική μας επιλογή είναι να αφεθούμε να γίνουμε ταπεινοί προσκυνητές του μυστηρίου της Θείας ενανθρωπήσεως, της Θείας ΑΓΑΠΗΣ.

Η ΑΓΑΠΗ Εκείνου που ο ερχομός Του είναι η αφορμή της σημερινής μας συνύπαρξης και την οποία για 33 έτη μας δίδαξε και θυσιάστηκε γι αυτήν, εύχομαι να μας αγγίξει, να μένουμε κοντά της, να μας πλημυρίσει και τα φεινά Χριστούγεννα και να μας συνοδεύει στις δύσκολες στιγμές της ζωής μας δίνοντάς προσωπική και παγκόσμια ελπίδα μέσα από τον ερχομό Του εις τους αιώνες των αιώνων. *«Ο Θεός αγάπη εστί, και ο μένων εν τή αγάπη εν τώ Θεώ μένει και ο Θεός έν αυτό.»* (Α' Ιωάν. δ' 16).

Παρηγορηθείτε τελείως. Νέα εποχή γεννάται, τα Χριστούγεννα του 2023 προαναγγέλλουν ένα διορθωμένο, καλύτερο, αστροφώτιστο, αισιόδοξο Χριστοσκέπαστο 2024.

Σας ευχόμαστε το φως το αληθινό αυτής της ΑΓΑΠΗΣ, Ο ήλιος της δικαιοσύνης αυτής της ΑΓΑΠΗΣ, Ο οδηγητικός Αστέρας αυτής της ΑΓΑΠΗΣ, να μας οδηγήσει όλους στην Φάτνη της ΑΓΑΠΗΣ για να χαρίσει σε όλους μας χαρά, ευλογία, και ευτυχία προσωπική, οικογενειακή, εθνική, υλική και πνευματική γιατί η κοινωνία αυτής της αληθινής ΑΓΑΠΗΣ είναι η τροφός της ελπίδας για όλα αυτά.

Ολόψυχα ευχόμαστε, χωρίς ποτέ να το λησμονούμε, όπως ο Αστέρας της Βηθλεέμ ανακάλυψε την κοιτίδα, την φάτνη του Μεγάλου Βρέφους, ομοίως μια από τις ακτίνες του να ανακαλύπτει και να συντηρεί καθημερινά την άσβεστο καντήλα στην «φάτνη» της Κωνσταντινούπολης, την Μεγάλη του Χριστού Εκκλησίας μας και να λάμπει ες αεί ως χρυσός και αδάμας.

Ολόψυχα ευχόμαστε, χωρίς ποτέ να το λησμονούμε, όπως ο Αστέρας της Βηθλεέμ ανακάλυψε το Παιδίον που είναι Θεός, ο ερχομός του οποίου βροντά χαλκούς και σίδερα και ξύλα εκκλησιών και μοναστηριών, να ανακαλύπτει εις τους αιώνας των αιώνων την επί του σταυρού κοιτίδα της Οικουμενικής Ορθοδοξίας, το μαρτυρικό Φανάρι αλλά και όλοι εμείς να προσφέρουμε το ελάχιστο, την έμπρακτη ΑΓΑΠΗ μας, σ' αυτό που μας πρόσφερε και μας προσφέρει τα μέγιστα.

Ολόψυχα ευχόμαστε, χωρίς ποτέ να λησμονούμε, το Παιδίον αυτής της φάτνης που είναι Ευαγγέλιο, Βασιλεί Βοήθει Βασιλεύουσα, προστατεύοντας το όμοιο αυτού σε ταπεινότητα, αγαπητικό φιλόστοργο Μεγάλο Μοναστήρι· τις θύελλες που το κτυπούν να τις αποπνέει, τις καταιγίδες να τις παρέρχεται, τις ύβρεις να τις εξανεμίζει, τα βάσανα να κοπάζει, τον ουρανό του να αιθριάζει, τους κήπους του να ανθίζει και τις προσευχές του για ειρήνη να διασκορπά σ' όλη την Οικουμένη.

Ολόψυχα ευχόμαστε, χωρίς ποτέ να τον λησμονούμε, το Παιδίον το οποίο επί 33 χρόνια δίδαξε επί της γης την ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ως Βασιλεύς Βασιλέων προστατεύει τον κόσμο, να προστατεύει και Τον Αυθέντη και Δεσπότη μας, Ο οποίος επίσης επί 33 χρόνια διακονεί με αυταπάρνηση τον πάνσεπτο μαρτυρικό Θρόνον της Ορθοδοξίας, τον Οικουμενικό Πατριάρχη του Γένους μας Κύριο Κύριο Βαρθολομαίο τον Ίμβριο, από τους Ηρώδας και καθ' όλη την διάρκεια και του νέου έτους 2024 να περιστοιχίζεται από καλούς και ωφέλιμους ανθρώπους.

Ολόψυχα τον ευχαριστούμε, χωρίς ποτέ να τον λησμονούμε, γιατί εκτός των πολλών άλλων νυχθημερόν μας υπενθυμίζει δια βίου και λόγου Του τόσο **για Ποιόν θα ανάψουμε το κερί και ποιό φως πρέπει να δεχτούμε κι αυτά τα Χριστούγεννα, για το Κύριον και Φωτοδότην της ταπεινής Φάτνης Θείου Βρέφους, τον Κύριον και Θεόν ημών Ιησού Χριστόν, όσο και ποιος θα μας υποδεχτεί το Νέο Έτος, ο ένας και μοναδικός Καππαδόκας Μέγας Άγιος Βασίλειος.**

Απ' όλους εμάς προς όλους εσάς εγκάρδια ευχόμαστε να ζήσουμε κι αυτά τα Χριστούγεννα δια επιδράσεως και δεήσεως από και προς το **Φως του Κυρίου** και εξ αντανάκλασεως και βιώσεως από το **Φως του Φαναρίου.**

ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΟ ΘΕΟΦΑΝΕΣ και το 2024

Κωνσταντίνος Β. Τερψίδης

Εκπαιδευτικός
Θεσσαλονικεύς εκ Φερτεκίου Καππαδοκίας